

1

Op een snikhete donderdagmiddag in augustus stak Maddie Faraday haar hand onder de voorbank van de Cadillac van haar echtgenoot en haalde er een zwart, kanten onderbroekje onder vandaan. Het was niet van haar.

Tot op dat moment was de dag redelijk prettig verlopen. De magnetron had het begeven toen ze een broodje wilde opwarmen voor Ems ontbijt, maar de zon scheen op hun blauw geverfde huis en de temperatuur was tot aan de middag onder de vijfendertig graden gebleven en Em was helemaal opgegaan in het plannen van haar schoolaankopen voor het nieuwe jaar. Kortom, er heerste tevredenheid. Zelfs Brent, die liep te mopperen dat het in zijn auto zo'n zoitje was, monterde helemaal op toen Maddie aanbod hem schoon te maken, iets wat ze meer deed uit een gevoel van schuld dan uit verplichting. Het leek niet meer dan redelijk dat zij de auto schoonmaakte, want zij hoefde 's zomers niet te werken en hij wel. Het kostte haar trouwens wel moeite om zich redelijk op te stellen; het was ook zo verleidelijk om onredelijk te zijn. 'Ik vind je niet eens aardig,' wilde ze zeggen, 'dus waarom zou ik in vredesnaam je auto schoonmaken?' Maar Brent was volgens de boeken een goede echtgenoot: hij schreeuwde niet, bracht zijn geld niet naar het café, sloeg haar niet en deed ook geen van de andere dingen waar men in haar favoriete muziek, country, altijd over klaagde. Hij deed zijn deel en

het minste wat ze kon doen was dat ook te doen. 'Em en ik zullen vanmiddag je auto schoonmaken,' zei ze, toen hij Em een afscheidsknuffel had gegeven en op weg was naar de deur. 'Bel Howie maar dat hij je op weg naar kantoor op komt halen.' En Brent was zo verrast geweest dat hij haar op de wang had gekust.

Em, acht jaar oud, sloeg zoals gewoonlijk haar bebrilde ogen ten hemel toen ze het goede nieuws hoorde. Maar toen verscheen er een berekenende blik in haar ogen en werd ze de engelachtige dochter die na de lunch zonder protest naar Brents glanzende Cadillac opmarcheerde. Ze had iets in haar hoofd en Maddie wachtte, terwijl ze de troep van de voorbank van haar echtgenoot haalde en meezong met Roseanne Cash op de cassetterecorder, tot ze ermee voor de dag zou komen.

Em verzamelde genoeg rotzooi van de achterbank om een kartonnen doos mee te vullen. 'Ik neem deze troep mee naar binnen en gooi het daar weg,' kondigde ze aan, haar dunne armpjes om de doos heengeslagen. Daarna ontsnapte ze naar de helgele, van airconditioning voorziene keuken, terwijl Maddie vanaf de vloer gebaarde dat het goed was.

Maddie tastte onder de bank en haalde er een hamburgerzakje onder vandaan, terwijl Roseanne 'Blue Moon with Heartache' zong. Mooi lied, mooie dag. In het huis rechts van haar piepte een hordeur en ze rekte haar hals om hun buurvrouw, mevrouw Crosby, te kunnen zien, die haar onberispelijke veranda opschuifelde en zich over haar onberispelijke, met afrikaantjes omzoomde tuintje boog om in de richting van Brents Cadillac te turen, die op

een normale werkdag helemaal niet op de oprijlaan hoorde te staan.

Mevrouw Crosby ging vandaag nogal vrolijk gekleed, met op de rode legging die om haar magere dijen hing een feloranje T-shirt met daarop 'World's Greatest Grandma', hetgeen bewees dat de hypocrisie in Frog Point, Ohio, al op jonge leeftijd begon. Maddie zwaaide en riep: 'Hallo, mevrouw Crosby, we zijn de wagen eens lekker aan het uitmesten.' Mevrouw Crosby had niet meer het gehoor en het gezichtsvermogen van twintig jaar geleden, maar nog wel de kwebbel, en als ze werd genegeerd, nou, dan kon je je maar beter bergen. 'En daar stond die auto,' zou ze zeggen, 'midden op de dag, alsof hij zonder werk zat.' Het was makkelijker om nu te zwaaien en te gillen dan om het later te moeten rechtbreien.

Mevrouw Crosby wuifde met een slap handje naar Maddie en schuifelde weer naar binnen, er inmiddels van overtuigd dat er op de oprit van de burens niets interessants te beleven viel. Maddie stopte het hamburgerzakje in haar afvalzak, dook nog een keer onder de bank en vond het slipje.

Mevrouw Crosby had zich vergist.

Maddie zat met haar blote benen bungelend buiten de auto en staarde vol onbegrip naar het kant en elastiek dat ze in haar hand hield. Het kostte haar ongeveer een minuut voordat ze zag wat het was; het middendeel ontbrak, er waren slechts vier zwartkanten driehoekjes die bij elkaar werden gehouden door stukken zwart elastiek, en toen besepte ze dat het een slipje was, een slipje zonder kruis. Ze dacht Niet weer, en Beth, en godzijdank is Em naar binnen, en Nu kan ik bij hem weg, en toen sloeg voor

het huis links van het hare een autoportier dicht en schrok ze op en verfrommelde het kant tot een harde bal die tegen haar handpalm schuurde.

Gloria was thuis. Het zou niet best zijn als Gloria over het hoge hek tussen hun tuinen heen keek, zoals ze altijd deed, en Maddie op de vloer van Brents auto zou zien zitten met het slipje van een andere vrouw in haar handen. Roseanne begon te zingen 'My Baby Thinks He's a Train' en Maddie drukte met een woest gebaar de cassettespeler uit en probeerde bij zinnen te komen.

Het was waarschijnlijk nogal paranoïde om te denken dat Gloria Meyer op veertig stappen afstand het slipje van een vreemde vrouw zou herkennen, maar dit was Frog Point, dus mocht ze geen enkel risico nemen. Als Gloria het zag, zou haar neus even bewegen, ze zou gedag zwaaien en naar binnen schieten en een uur later zou Maddies moeder bellen om te vragen of het waar was, want ze had net Esther in de supermarkt gesproken en nu had iedereen in Frog Point het erover wat een onnozel wicht die Maddie was en wat erg voor Emily en dat het allemaal de fout van Maddies moeder was omdat zij Maddie niet goed had opgevoed.

Het zondoorstoofde voorstedelijke landschap draaide en golfde, en haar maag bewoog mee op dat ritme. Ze realiseerde zich dat ze geen adem meer haalde en vulde haar longen met de hete, stoffige lucht, terwijl het bloed in haar oren bonkte.

Een huis verder sloeg de hordeur dicht toen Gloria naar binnen ging.

Denk na, hield Maddie zich voor. *Laat je niet meesleuren*. Het gesprek dat ze bij een vergelijkbaar voorval hadden

gehad, was afschuwelijk geweest. En Em was nu oud genoeg om het te begrijpen. Em zou het weten.

En dan had je ook nog haar moeder. O, god, haar moeder.

Denken. Niet in paniek raken. Nou goed, er was één ding wat ze kon doen. Ze kon ervoor zorgen dat ze niet weer voor gek stond. Ze kon scheiden. Ze knikte tegen zichzelf en voelde zich direct daarop alsnog voor gek staan omdat ze daar in haar eentje op de vloer van de auto zat te knikken.

Ze legde haar hand op het hete, beige leer en drukte zich op, de auto uit, om vervolgens naar haar achtertuin te staren. Vreemd hoe normaal alles eruitzag. Het hek van vurenhout stond nog steeds waar het altijd stond, net als de gesplinterde picknicktafel en Ems aftandse blauwe fiets, en toch had ze iemand anders ondergoed gevonden, hier, op deze plek, in Linden Street, tussen Gloria Meyer en Leona Crosby, in het centrum van haar leven.

Maddie haalde diep adem en liep de treden van de achterveranda op en de koele keuken in, zich ervan vergewissend dat ze de achterdeur, die met deze hitte nogal klemde, goed dichttrok. Het ging nu om de details, zoals ervoor zorgen dat ze de veranda niet van airconditioning voorzag omdat ze verstrooid was en de deur op een kier liet staan. Ze stond nu naast het aanrecht, met het slijpje in haar handen, en probeerde een kort moment dat in de alledaagse realiteit in te passen, zoals Em altijd meezong met Sesamstraat: een van deze dingen hoorde hier niet thuis, een van deze dingen was niet meer hetzelfde. Een geel, formica aanrechtblad. Een kapotte magnetron. Een blauw-geblokte handdoek. Een Flintstone-glas met een bodempje melk erin. Het tosti-ijzer dat in de gootsteen lag

te weken. Een bruinkatoenen pannenlap met daarop geborduurd 'Mam, ik hou van je'.

Een zwart-kanten slipje zonder kruis.

'Mam?'

Maddie liet het stuk ondergoed in het vuile afwaswater vallen en duwde het met gevoelloze vingers onder het tosti-ijzer. Het vettige water spatte tegen haar T-shirt. Ze draaide zich om en zag Em in de deuropening staan, verdwaald in haar veel te grote Marvin het Marsmannetje T-shirt, haar ragfijne bruine haar gekruld rond haar gezicht en kwetsbaar zoals alleen een achtjarige kwetsbaar kan zijn.

Maddie zocht steun bij het aanrecht. 'Wat is er, schatje?'

'Wat was dat?' Em kwam dichterbij. Ze gleed met haar heup langs het gele aanrecht en stootte daarbij telkens tegen een handgreep aan. 'Dat zwarte ding?'

'O.' Maddie knikte naar het slipje, dat nu op het water dreef, en schoof het weer onder het ijzer. 'Dat is om mee te boenen.' Ze begon met het inmiddels doorweekte ondergoed het tosti-ijzer schoon te schrobben en vond het heerlijk om te zien hoe de bleke kaas aan het kant vast klonterde.

'Om mee te boenen?' Em tuurde over haar arm.

'Ja, maar het werkt niet zo goed.' Maddie liet het nu zware kant naar de bodem van de wasbak zinken. 'Ik kan het misschien maar beter weggooien. Hoe is het met jou? Heb je alles opgeruimd?'

'Ja,' zei Em, een en al braafheid. 'En ik heb de doos in het souterrain gezet, zodat niemand er over kan struikelen.'

Angst kneep Maddies keel dicht. Ems braafheid was allemaal onderdeel van een of ander plannetje dat ze had

uitgedokterd, een plannetje dat ze kon maken omdat haar wereld veilig en gewoon was, en dat zou nu allemaal aan duigen vallen. Maddies knieën begaven het en ze trok een keukenstoel naar zich toe en ging zitten voor ze op de grond viel en zichzelf voor het aangezicht van haar dochter te kijk zou zetten.

‘Mam?’ zei Em, en Maddie strekte haar armen en trok Em dicht tegen zich aan.

‘Ik hou van je, liefje,’ zei Maddie in Ems haar, terwijl ze haar heen en weer wiegde. ‘Ik hou zoveel van je.’

‘Ik hou ook van jou, mam.’ Em trok zich iets terug. ‘Is het wel goed met je?’

‘Ja.’ Maddie dwong zichzelf ertoe haar dochter los te laten. ‘Met mij gaat het prima.’

‘Oké.’ Em liep iets bij haar vandaan en begon toen zijwaarts de keuken uit te schuifelen. ‘Nou, als je me nog ergens voor nodig hebt, moet je maar een gil geven. Ik ga nog wat aan mijn schoollijst werken. Die is dit jaar behoorlijk lang. De derde klas is zwaarder.’

‘Mooi,’ zei Maddie. Wat het ook was dat Em wilde vragen, ze zou het uitstellen tot haar moeder weer normaal was. Maar dat zou weleens heel lang kunnen duren als Maddie deze toestand niet onder controle kreeg. De truc was om niet te overspannen te reageren. Dat was de truc. Doe alsof het een alledaags akkefietje is. Wat zou ze hebben gedaan als ze dat stuk ondergoed niet had gevonden? Het tosti-ijzer verder schoonmaken. Het vuilnis buiten zetten. Vandaag kwam de vuilnisauto langs. Ze zou het vuilnis buiten zetten, geen twijfel aan.

Ze stond op en trok de blauwe, plastic afvalbak onder het aanrecht vandaan. Hij klemde ergens en ze bleef maar

trekken, steeds weer opnieuw, met opeengekleemde kaken, tot ze hem met een wilde ruk loskreeg. *Dat werd verdomme tijd ook*, dacht ze, terwijl ze naar adem stond te happen. Ze viste het met kaas besmeurde, nu groteske slipje uit de gootsteen en liet het in de afvalbak vallen. Overweldigd door een gevoel van walging griste ze de fles lysol uit het gootsteenkastje en besproeide het afval en haar handen ermee tot ze ervan dropen en haar neus prikte van de chemische dampen. Toen sleepte ze de afvalbak naar buiten en keerde hem om boven de verzamelbak die opzij van het huis stond, daarbij zorgvuldig vermijdend om naar Brents auto te kijken. Ze werd verondersteld alles wat ze in de verzamelbak gooide in zakken te verpakken, maar vandaag was niet zo'n dag om dingen in zakken te stoppen. Ze gooide het deksel van de verzamelbak dicht en rechte haar rug toen de hordeur van het buurhuis piepend en knarsend openging. Dat was Gloria weer.

'Eh, Maddie?' Gloria keek over het hek en stopte een lok gebleekt haar achter haar oor. Maddie bekeek haar met tegen de zon dichtgeknepen ogen. Gloria zag er op haar vage, bleke, maar keurige manier best leuk uit. Misschien bedroog Brent haar wel met Gloria. Ze woonde direct naast hen, dus dat zou hem een minimum aan inspanning kosten. Net iets voor Brent.

'Maddie, mag ik je eens wat vragen? Wat vind jij van het gras?' Maddie knarsetandde. 'Ik denk eigenlijk niet zoveel over dat gras na,

Gloria.' Ze draaide zich om naar haar huis, zich er heel goed van bewust dat ze zich nogal lomp en onaardig gedroeg. Misschien moest ze toch een beetje aardiger zijn;

als Gloria zich afgewezen voelde, was ze verder van huis. Dan zou ze misschien praatjes gaan rondstrooien. Ze draaide zich opnieuw om en glimlachte naar Gloria toen ze langs haar heen liep, maar het was een zwakke poging. *Je kunt toch wel beter dan dat, verdomme*, vermaande ze zichzelf, hoewel het allemaal aan Gloria voorbij leek te gaan.

‘Ik weet het niet.’ Gloria’s voorhoofd rimpelde. ‘Vind je niet dat het bij jou een beetje te lang wordt? Kun je Brent niet vragen of hij vanavond even langs wil komen om erover te praten?’

Maddie zou het liefst het gezicht van haar buurvrouw openkrabben.

Gloria Meyer was een verschrikkelijke zeur, maar seks met Brent, nee, dat zou ze nooit doen. Om te beginnen zou Gloria al nooit slipjes zonder kruis dragen. Bovendien zou seks betekenen dat ze niet over dat verdomde gazon kon praten. ‘Het komt wel goed met dat gras, Gloria.’

‘Denk je echt? Ik geloof toch echt dat ik het er met Brent over moet hebben.’ Gloria volgde Maddie op een onhandige manier. Ze gleed langs haar kant van het hek zoals Em langs het aanrecht was gegleden.

Maddie was bij de trap naar de veranda en hield niet in. ‘Ik moet nu gaan,’ zei ze, en vluchtte haar keuken in.

Ze reageerde waarschijnlijk veel te overdreven. Ze reageerde beslist te overdreven. Ze zou Brent kunnen vermoorden, en om wat? Een onderbroekje waar misschien een heel plausibele verklaring voor was. Ze gedroeg zich alsof ze in een slechte soap speelde, zo eentje die begon met een misverstand waar de eerste de beste idioot direct doorheen zou kijken, om vervolgens een halfuur lang

voort te dobberen terwijl de twee hoofdrolspelers ruzie maakten zonder het probleem ook maar één keer als redelijke mensen te bespreken, tot aan de laatste vijf minuten, als alles net voor de heilige reclame weer op zijn pootjes terecht kwam. Wat belachelijk. Ze zou gewoon wachten tot Brent thuiskwam en dan over dat slipje beginnen. Als een rationeel denkende volwassene.

‘Hoi, schat. Wat moest verdomme dat zwarte, kanten onderbroekje onder de voorbank van jouw auto?’

Kalm nou. Rationeel blijven. Chocola eten.

Eindelijk een goed idee. Chocola stimuleerde de aanmaak van endorfine, die haar zou kalmeren, en bevatte heel veel cafeïne, die haar de energie zou verschaffen om haar echtgenoot te vermoorden. Het beste van twee werelden.

De keukenkastjes zaten vol ingeblikte groenten en ontbijtspullen, maar in de vriezer, achter de bevroren erwten en de kippensoep van vorige week, vond ze één diepgevroren brownie. God zij gedankt. Ze pelde er de plastic verpakking af en liet de brownie op het aanrecht vallen, waar hij glibberde en rondtolde als een ijsklontje.

Fantastisch. En de magnetron was kapot. Een wat diepzinniger type zou dit misschien zien als symbolisch voor het ineensstorten van haar leven. Gelukkig was zij niet diepzinnig. Ze zou die verdomde brownie gewoon bevroren opeten.

Ze probeerde er een stuk van af te happen, maar het was alsof ze in een steen van chocola beet. Ze rukte een la open en haalde er haar grote vleesmes uit. De brownie lag op het aanrecht, sullig, koud, afwerend. Ze zette de punt van het mes erop en drukte het toen met kracht naar beneden,